

Био сам на одмору па нисам стигао да благовремено и сам потурим неку грану у ватру на којој се пеку предлагачи измена у закону о информисању, мада не верујем да би тај мој допринос било шта суштински променио.

Ствар је у томе да они који су незадовољни изменама предлога немају подршку јавности, односно да се овај мали „информативни рат” води у релативно уском кругу професионалаца, били они на страни новинара или на страни политичара.

Не постоји шира, друштвена свест о значају ове теме, а реакције „обичног света”, судећи по ономе што се може наћи у коментарима на блоговима и форумима, своде се на поражавајуће огољену предрасуду да су новинари никакви, а да су политичари још гори, или обрнуто.

У таквом, ширем контексту нормално је да људима изгледа као да се то две од народа одрођене силе такмиче у „обарању руку” и баш их брига за исход те утакмице. Овде се, иначе, тешко препознаје културни и цивилизацијски контекст било које политике, а камоли медијске политике.

Зато и јесмо у ситуацији да се око широке теме води уска, готово ексклузивна дискусија између министра Брадића и његових службеника и, с друге стране, новинарских удружења и асоцијација.

Поставило се прошле недеље питање зашто ћути невладин сектор, или пушта тек неке ритуалне звуке, а призива се и такозвани међународни фактор толико гласан у време Милошевићеве владавине, посебно када је овај законом о информисању из 1998. покушавао да учврсти добро раздрмане и подлокане темеље власти.

Као да ове две моћне групе утицаја на јавно мњење и политичке одлуке деле народно осећање да се ради о надгорњавању две морално сумњиве групе - новинара и политичара, па неће да се мешају у тај мали, прљави рат у коме је, руку на срце, више кривих него невиних.

Оно што је лоше, да не кажем баш поразно, за професију којом се бавим и од које све лошије живим, јесте низак углед на лествици некаквих друштвених вредности, чему нису допринели само курири у нашим редовима, већ и хронична морална неписменост оних који претендују да живе од јавне речи.

То још не значи да смо заслужили да нас кињи ко стигне, али јесмо заслужили ову врсту друштвене равнодушности према ономе што нама изгледа као неправда. Да се сви ухватимо за руке и полегамо по шинама у београдској Немањиној улици, испред зграде Владе Србије, нашао би се неко да пусти трамвај и нашао би се мало ко да нас ожали.

Није за утеху што су и предрасуде о другим професијама подједнако дубоке и претерано анегдотске, па чак и онима које су биле цењеније од новинарске професије: сви лекари примају мито, све су судије корумпиране, па што не би и сви новинари били лажови.

Тако се у сенци седам предлога за промену закона, промењених већ унапред са шест амандмана, скрива једна шира друштвена тема од чијег присуства на јавној сцени зависи и оно што се најчешће помпезно, па зато и шупље, назива транзицијом и путем Србије ка европским интеграцијама и вредностима.

Наиме, одсуство гласа широке јавности отвара неслућене могућности за остваривање арбитарних воља два основна креатора јавног мњења - новинара и политичара. Једном победе једни, други пут други... фали само да се појаве на кладионичарском тикету. Из икса у кеца...